

Bir İstanbul Vedası

– Mikail Dede · 01 Nisan 2018

Gitmeliyim sisli bir eylül ayında ve günün herhangi bir vakti sessizce gitmeliyim ne gürleyen unutulmuş bir şarkı engelleyebilmeli gitmemi ne de gözlerindeki bir damla göz yaşı usul usul ve ağır başlı bir yürüyüşle bir sokak lambasının gölgesinde kayıp olarak gitmeliyim.....gitmeliyim her adımda dikenli yollar dayırmenin acısı yankılanırken mor semada melankolik hüznlerde tüterken dumanım gitmeliyim maziye sukuta kurban vererek söylenmemiş son sözleri fısıldayarak sağır kulaklara gitmeliyim mavi gözlerinin ateşinde yanarken tüm varlığım uzaklaşmalıyım sessizce kurban edileceğim günü beklerken geç kalmış infazın son deminde soğuk duvarlara yazmalıyım adını biliyorum gülümseyerek gitmeliyim puslu bir eylül ayında sessizce gitmeliyim senin mavi gözlerinle ve hatıranla birlikte berrak mavi gözlerinde ilan edilmiş idam fermanım son söz söylenmiş kırılmış kalemim artık gitmeliyim çarmıhımı taşımayacak kadar yorgunum benim yaşam saltanatım bitmiş çoktan soytarların saltanatı kalsın üstünde ben gitmeliyim sihirli sözlerin eski nağmelerin dilimde gitmeliyim güneşin doğduğu diyarlara biliyorum fark etmeyeceksin yokluğumu seni en kuytularına uykusuz gece yarılara ve umutsuz sabahlarıma saklayarak gitmeliyim... ..saklamalıyım seni bitiremediğim şiirlerimde pierre loti kahvesinde son kez demlenmiş sıcak bir çay içmeliyim sonra veda bakışlarıyla gitmeliyim ve halikarnas'ın eski balıkçı meyhanelerinde yokluğuna kadeh kaldırmalıyım... Suskun //